

Bosna i Hercegovina

Босна и Херцеговина

Sud Bosne i Hercegovine

Суд Босна и Херцеговина

Predmet broj: S1 2 K 038331 21 Kž 3

Datum donošenja: 14.12.2021. godine

Datum pismenog otpravka: 31.12.2021. godine

Pred Apelacionim vijećem u sastavu:

Sudija Mirko Božović, predsjednik vijeća

sudija Mirza Jusufović, član vijeća

sudija Hilmo Vučinić, član vijeća

PREDMET TUŽILAŠTVO BOSNE I HERCEGOVINE

protiv optuženog

JAHJE VUKOVIĆA

DRUGOSTEPENA PRESUDA

Tužilac Tužilaštva Bosne i Hercegovine:

Ćazim Hasanspahić

Branitelj optuženog Jahja Vukovića:

Advokat Senad Dupovac

Sud Bosne i Hercegovine, Sarajevo, ul. Kraljice Jelene br. 88

Telefon: 033 707 100, 707 596; Fax: 033 707 225

Broj: S1 2 K 038331 21 Kž 3
Sarajevo, 14.12.2021. godine

U IME BOSNE I HERCEGOVINE!

Sud Bosne i Hercegovine, Odjel II za organizirani kriminal, privredni kriminal i korupciju, u vijeću Apelacionog odjeljenja, sastavljenom od sudije Mirka Božovića, kao predsjednika vijeća, te sudija Mirze Jusufovića i Hilme Vučinića, kao članova vijeća, uz sudjelovanje pravne savjetnice Lejle Džaferbegović, kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog Jahje Vukovića, optuženog za krivično djelo Organiziranje terorističke grupe iz člana 202d. stav 2., u vezi sa stavom 1., a sve u vezi sa članom 201. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, povodom žalbe Tužilaštva Bosne i Hercegovine, izjavljene protiv presude Suda Bosne i Hercegovine, broj: S1 2 K 038331 21 K od 05.10.2021. godine, nakon održane javne sjednice u smislu člana 304. Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine, u prisutnosti tužioca Tužilaštva Bosne i Hercegovine Ćazima Hasanspahića, optuženog Jahje Vukovića i branioca optuženog, advokata Senada Dupovca, dana 14.12.2021. godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Odbija se kao neosnovana, žalba Tužilaštva Bosne i Hercegovine, te potvrđuje presuda Suda Bosne i Hercegovine broj S1 2 K 038331 21 K od 05.10.2021. godine.

O b r a z l o ž e n j e

I TOK POSTUPKA

1. Presudom Suda Bosne i Hercegovine (Sud BiH/sud) S1 2K 038331 21 K od 05.10.2021. godine, optuženi Jahja Vuković, na osnovu člana 284. tačka c) Zakona o krivičnom postupku (ZKP BiH), oslobođen je od optužbe da je počinio krivično djelo Organizovanje terorističke grupe iz člana 202d. stav 2. u vezi sa stavom 1., a sve u vezi sa članom 201. Krivičnog zakona BiH (KZ BiH).

2. Na osnovu člana 189. stav 1. ZKP BiH, optuženi Jahja Vuković oslobođen je od plaćanja troškova krivičnog postupka, te je odlučeno da isti padaju na teret budžetskih sredstava Suda.

II ŽALBE I ODGOVOR NA ŽALBE

3. Protiv navedene presude žalbu je izjavilo Tužilaštvo Bosne i Hercegovine (Tužilaštvo BiH/tužilaštvo) i to zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k) ZKP BiH, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja iz člana 299. ZKP BiH, sa prijedlogom da apelaciono vijeće uvaži žalbu kao osnovanu, te da pobijanu presudu ukine i odredi ponovno održavanje pretresa.
4. Branilac optuženog Jahje Vukovića, advokat Senad Dupovac, dostavio je odgovor na žalbu Tužilaštva BiH, sa prijedlogom da se ista odbije kao neosnovana.

III SJEDNICA VIJEĆA

5. Na osnovu člana 304. Zakona o krivičnom postupku BiH (ZKP BiH) dana 14.12.2021. godine je održana javna sjednica pred vijećem Apelacionog odjeljenja u prisustvu tužioca Tužilaštva BiH Ćazima Hasanspahića, optuženog Jahje Vukovića i branioca optuženog, advokata Senada Dupovca.
6. Na javnoj sjednici tužilac Tužilaštva BiH je istakao da ostaje kod svih žalbenih navoda i prijedloga iznijetih u pisanoj formi žalbe.
7. Branilac optuženog Vukovića je ukratko izložio odgovor na žalbu Tužilaštva, te predložio da se ista odbije kao neosnovana. Optuženi se saglasio sa žalbom i navodima koje je iznio njegov branilac u pogledu odgovora na izjavljenu žalbu Tužilaštva.

IV ŽALBENI NAVODI TUŽILAŠTVA BOSNE I HERCEGOVINE

a) Opšta razmatranja

8. Prije obrazloženja za svaki istaknuti žalbeni prigovor, apelaciono vijeće naglašava da je obaveza žalioca da u skladu sa odredbom člana 295. stav 1. tačke b) i c) ZKP BiH, u žalbi navede kako pravni osnov za pobijanje presude, tako i obrazloženje kojim potkrepljuje osnovanost istaknutog prigovora.
9. Budući da apelaciono vijeće na osnovu odredbe iz člana 306. ZKP BiH presudu ispituje samo u granicama žalbenih navoda, obaveza je podnosioca žalbe da žalbu sastavi tako da ista može poslužiti kao osnova za ispitivanje presude. U tom smislu, podnosilac žalbe mora konkretizovati žalbene osnove iz kojih pobija presudu, precizirati koji dio presude, dokaz ili postupak suda osporava, te navesti jasno i argumentovano obrazloženje kojim će potkrijepiti istaknuti prigovor.
10. Samo paušalno označavanje žalbenih osnova jednako kao i ukazivanje na navodne nepravilnosti u toku prvostepenog postupka bez preciziranja na koji žalbeni osnov se podnosilac žalbe poziva, nije valjana osnova za ispitivanje prvostepene presude, zbog čega će apelaciono vijeće neobrazložene i nejasne žalbene prigovore *prima facie* odbiti kao neosnovane.

b) Bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k) ZKP BiH

11. Tužilaštvo u svojoj žalbi navodi da je protivrječan zaključak suda da je za vijeće sporna činjenica da li je optuženi Vuković otputovao u Siriju preko Turske u namjeri da se pridruži jedinici Džebatul Nusra front, te da li je zajedno sa drugim licima iz Bosne i Hercegovine pod imenom „AbdulAziz“ učestvovao u terorističkim aktivnostima, pružao pomoć i borio se protiv legitimnih vojnih snaga države Sirije. Tužilaštvo ovaj stav suda osporava, s obzirom da prvostepnom vijeću nije sporna činjenica da je optuženi boravio u Siriji u periodu navedenom u optužnici, kao ni činjenica koja se tiče samog karaktera jedinice Džebatul Nusra front, ali se spornim javlja pitanje namjere optuženog prilikom njegovog boravka u Siriji.

c) Pogrešno ili nepotpuno utvrđeno činjenično stanje iz člana 299. ZKP BiH

12. Tužilaštvo navodi da je pretresno vijeće iskaz svjedoka „A“ cijenilo potpuno paušalno i nepravilno, jer je navelo da su sva saznanja ovog svjedoka posrednog karaktera, što nije tačno i što se protivi stvarnom stanju i iskazu svjedokinje datom na glavnom pretresu. Žalbom se postavlja pitanje: ako svjedok „A“ ima samo posredna saznanja, kako onda neposredno, bez ijedne dileme prepoznaje optuženog u sudnici i detaljno objašnjava da je on sa njenim suprugom, bio u istoj ketibi - vojnoj jedinici i nosio oružje. Žalba zaključuje da je pretresno vijeće propustilo da iskaz svjedoka „A“ cijeni u cijelosti, zbog čega je činjenično stanje pogrešno utvrđeno.

d) Ocjena žalbenih prigovora

13. Apelaciono vijeće je najprije razmotrilo žalbene prigovore optužbe kojim se ukazuje na bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k) ZKP BiH, odnosno tvrdnje da je izreka pobijane presude narazumljiva i protivrječna samoj sebi, te da su i razlozi o odlučnim činjenicama u znatnoj mjeri protivrječni.

14. Apelaciono vijeće iznesene prigovore ocijenjuje neosnovanim.

15. Prije svega, apelaciono vijeće ukazuje da je potpuno nelogično da žalba tužioca za izreku koja je rezultat onoga što je tužilac napisao u optužnici i što je stavio na teret optuženom, tvrdi da je ista nerazumljiva i protivrječna samoj sebi. Izreka je sasvim jasna i razumljiva - optuženi se oslobađa za radnje koje je tužilac naveo u optužnici i djelo koje mu je stavio na teret, te u tom pogledu nema nikakve nejasnoće, niti protivrječnosti u izreci. Sasvim je drugo pitanje odnosa odluke o oslobađanju od optužbe i razloga koji su u vezi s tim navedeni u obrazloženju.

16. Analizirajući izreku i obrazloženje pobijane presude u okviru žalbenog osnova propisanog članom 297. stav 1. tačka k) ZKP BiH, ovo vijeće nalazi da žalbom Tužilaštva nije dovedena u pitanje ispravnost i zakonitost pobijane presude i njenih zaključaka. Iz opisa inkriminiranih radnji navedenih u izreci pobijane presude, proizilazi da je optuženi Vuković oputovao u Siriju preko Turske u namjeri da se pridruži jedinici Džebatul Nusra front, te da je zajedno sa drugim licima iz Bosne i Hercegovine pod imenom „AbdulAziz“ učestvovao u terorističkim aktivnostima, pružao pomoć i borio se protiv legitimnih vojnih snaga države

Sirije. Iz izreke je sasvim jasno šta je to činjenično stavljeno na teret optuženom Vukoviću, dok su u obrazloženju jednako tako, jasno i konkretno navedeni razlozi za oslobađajuću odluku i ocjenu da na osnovu izvedenih dokaza optužbe nije bilo moguće van razumne sumnje utvrditi odlučne činjenice, te izvesti zaključak o krivici optuženog, odnosno krivičnoj odgovornosti istog za radnje navedene u izreci presude. Prvostepeno vijeće je, nakon ocjene izvedenih, kako objektivnih, tako i subjektivnih dokaza, izvršene u skladu sa odredbom člana 281. stav 2. ZKP BiH, zaključilo da Tužilaštvo BiH nije pružilo adekvatne dokaze kojim bi se van svake razumne sumnje prije svega utvrdila namjera optuženog da pristupi i da se bori na strani terorističke grupe i da je upravo to razlog dolaska u Siriju, kao ni u pogledu aktivnosti navedenih u činjeničnom opisu optužnice. U vezi s tim, te zbog čega se odlučilo na primjenu principa *in dubio pro reo*, sudeće vijeće je dalo jasne i konkretne razloge za koje se ne može prihvatiti tvrdnja da su nerazumljivi i protivrječni izreci presude, kako se to tvrdi žalbom.

17. U obrazloženju presude jeste navedeno da nije sporno da je optuženi boravio u Siriji u navedenom periodu, kao i karakter jedinice Džebalul Nusra front, kako to ističe žalba Tužilaštva. To međutim samo po sebi, izreku presude ne čini nerazumljivom, niti je protivrječno ostalim razlozima. Naime, sam boravak optuženog u Siriji ne znači automatski da je optuženi i došao u namjeri da se bori na strani pomenute i drugih terorističkih grupa, niti da je zaista svjesno i svojevrijem učestvovao u terorističkim aktivnostima, pružao pomoć i borio se protiv legalnog režima Sirije. Jeste logično tako nešto pretpostaviti, ali u konkretnom slučaju se ne mogu zanemariti činjenice da je optuženi došao u Siriju sa 14 godina i 10 mjeseci, da je prema iskazu svjedoka Ibne Vukovića odveden od strane maćehe u Tursku da se tamo sretne sa ocem, a pogotovo se ne može zanemariti tvrdnja svjedokinje „A“ da se govorilo da je optuženi došao na prevaru, kao ni to „da se ponašao djetinjasto, igrao igrice, bio kao beba, strašljiv, nespreman za ratovanje, da to nije želio, da je bio primoran da bude tu...“, kako joj je muž govorio. Navedene činjenice zaista dovode u sumnju postojanje umišljaja na strani optuženog, čine upitnim njegovu svijest i volju, sposobnost rasuđivanja, shvatanja značaja djela i njegovih posljedica, kao i njegovu namjeru pridruživanja terorističkoj grupi i učešća u njenim aktivnostima. Stoga je i po ocjeni ovog vijeća, za ispunjenje standarda dokazivanja „van razumne sumnje“ i osuđujuću presudu prema optuženom, bilo nužno prezentirati više konkretnih dokaza u odnosu na ponuđene, pogotovo obzirom na činjenicu da je svjedokinja „A“, kao jedina koja je bila u Siriji, tamo boravila svega oko godinu dana (od kraja 2016. do novembra 2017 godine), te da nije ni pitana, niti se izjašnjavala o tome, ako je optuženog vidjela i na ulici sa puškom i

u vojnim hlačama, kada je to tačno bilo, što je moglo biti bitno obzirom na činjenicu da je optuženi sve do oktobra 2017. godine bio maloljetan.

18. Razmatrajući žalbene prigovore Tužilaštva kojim se ukazuje da je činjenično stanje pobijane presude pogrešno i nepotpuno utvrđeno, apelaciono vijeće je detaljnom analizom sadržaja pobijane presude, nakon izvršenog uvida u spis predmeta došlo do zaključka da se radi o neutemeljenim tvrdnjama Tužilaštva. Suprotno tvrdnjama žalbe, ovo vijeće nalazi da je činjenično stanje, obzirom na sadržaj provedenih dokaza, pravilno i potpuno utvrđeno i da pobijana presuda sadrži valjane i prihvatljive razloge o svim utvrđenim činjenicama na osnovu kojih je donesena oslobađajuća presuda u odnosu na optuženog Jahju Vukovića.
19. U vezi sa tvrdnjom žalbe da je pretresno vijeće propustilo da iskaz svjedokinje „A“ cijeni u cijelosti, te da je pogrešno zaključilo da se radi o posrednim saznanjima svjedokinje „A“, apelaciono vijeće je ocijenilo da je iskaz svjedokinje „A“ sagledavan u cjelini, i to, kako u pogledu onoga što je rekla na upit tužioca, tako i onoga što je rekla na upit branioca, u toku unakrsnog ispitivanja, što žalba zanemaruje. Naime, tačno je da je svjedokinja na upit tužioca izjavila da je optuženog par puta vidjela i na ulici, a ne samo na slikama, i to kad je šetala sa mužem. Svjedokinja je tada opisala i u čemu je bio obučen i rekla da je „nosio pušku – kolašnjikov“, ali je značaj te činjenice relativiziran tvrdnjom svjedokinje da to nije ništa posebno jer „tamo svi nose puške, i civili, pa i žene ponekad“. Međutim, odmah nakon toga, tokom unakrsnog ispitivanja, svjedokinja je na pitanje branioca izjavila da „Jahiju nikada nije vidjela direktno, jer je to bilo zabranjeno“ (da vidi muškarca), te da je prepoznavanje izvršila na osnovu fotografija koje joj je muž ranije pokazao i da je sve što je rekla, saznala od svog supruga, pa i to da je Jahija u Siriju „doveden na prevaru, da je bio beba, strašljiv, nezreo, djetinjast, da nije bio spreman za to, da on to ne želi i da je primoran da bude tu“. Sve to žalba tužioca potpuno ignoriše i insistira samo na onome što je svjedokinja rekla u odgovoru na upit tužioca. Pri tome žalba čak zanemaruje i ono što je ista svjedokinja rekla na početku direktnog ispitivanja, a to je „da je po dolasku upoznala druge žene, a da što se tiče muškaraca, zna samo ono što joj je muž govorio“.
20. Imajući u vidu navedene odgovore svjedokinje „A“, te činjenicu da nakon unakrsnog ispitivanja iste od strane branioca, od svjedokinje nije traženo decidno izjašnjenje šta je u stvari tačno (da li to da je optuženog viđala i na ulici, što bi značilo da ima i neposredne spoznaje, ili da ga nikada nije direktno vidjela, ni na ulici, ni u kući neposredno, te da sve

što zna o njemu potiče od onoga što joj je muž pokazao na slikama), ne može se sa sigurnošću zaključiti ni da li su njena saznanja isključivo posredna, kako je to zaključilo prvostepeno vijeće, ili pak i neposredna, kao to tvrdi žalba. Što se tiče navoda žalbe u vezi sa prepoznavanjem optuženog na fotografijama i na video snimku, svjedokinja se decidno izjasnila da je optuženog prepoznala na osnovu slika koje joj je ranije pokazivao suprug, govoreći koje je Jahija na njima. Međutim, po ocjeni ovog vijeća, čak i da je prvostepeno vijeće drugačije ocijenilo iskaz svjedokinje i zaključilo da su njena saznanja ne samo posredna, nego i neposredna, to ne bi bilo dovoljno za donošenje drugačije odluke suda.

21. Naime, iz iskaza svjedokinje „A“, na kojoj tužilac zasniva svoje tvrdnje, očigledno jasno proizilazi da je optuženi boravio na području Sirije, što nije ni bilo sporno u toku postupka, ali jeste činjenica da li je optuženi u Siriju došao sa namjerom da se bori na strani navedene terorističke grupe i drugih grupa i da li je zajedno sa licima navedenim u optužnici, djelovao na način kako je to opisano u činjeničnom opisu optužnice. Upravo to, što je od odlučnog značaja, nije van razumne sumnje dokazano izvedenim dokazima, niti se to i po ocjeni ovog vijeća moglo nesumnjivo zaključiti na osnovu iskaza svjedokinje „A“, niti drugih saslušanih svjedoka (svjedoci-ovlaštena službena lica su svoja saznanja uglavnom crpili iz iskaza svjedokinje „A“). Ovo iz razloga što svjedokinja o stvarnim namjerama optuženog pri dolasku u Siriju 2014. godine objektivno i nije mogla govoriti, jer ga tada nije ni poznavala, niti je imala bilo kakvog neposrednog kontakta s njim, niti je ikada s njim komunicirala, nego zna samo ono što joj je muž govorio o njemu. Isto se odnosi i na aktivnosti i ponašanje optuženog u Siriji, jer ga svjedokinja nije nikad neposredno vidjela u nekoj konkretnoj aktivnosti navedenoj u optužnici (kako učestvuje u nekoj terorističkoj akciji ili pak odlazi u akciju ili na stražu, da nešto pomaže ili makar govori o nekom svom učešću u aktivnostima terorističke grupe i sl.). Slijedom toga, svjedokinja se na ključna pitanja u vezi sa aktivnostima optuženog u okviru terorističke grupe Džebratul Nusra Fronta izjašnjavala samo na nivou pretpostavki i onoga što je čula od muža (da je bio u istoj ketibi u kojoj je bio i njen muž i svi iz ovih krajeva, da nije bilo nikakvog izbora, da je vjerovatno išao na stražu, kao i muž i slično).
22. Pored navedenog, u pogledu iskaza svjedokinje „A“ valja ukazati da neki dijelovi iskaza svjedokinje „A“, ne samo da ne dokazuju teze optužbe, pogotovo postojanje namjere optuženog da se dolaskom u Siriju pridruži i bori na strani terorističke grupe protiv legalnog režima, nego čak upućuju na suprotno – da to i nije bila namjera optuženog, nego da je u

Siriju došao i tu ostao sticajem okolnosti, a ne što je to htio. Na to ukazuju tvrdnje svjedokinje da je optuženi, kako se po riječima njenog muža pričalo, „doveden na prevaru, da je bio beba, nezreo i strašljiv, igrao igrice na telefonu, da se oni brinuli o njemu, jer on nije spreman za ratovanje, da on to nije želio, ali je bio primoran da bude tu“.

23. U prilog navedene ocjene ličnosti i ponašanja optuženog ide i sadržaj njegovog telefona – brojni fotosi na kojima se on smije, „krevelji“, i slično, pa čak i dio iskaza svjedoka Ibre Vukovića, njegovog strica, u kome stric govori o odvođenju optuženog od strane maćehe u Tursku sa izgovorom da će tamo doći otac da ga vidi, o pozivu optuženog 2018. godine da mu se pomogne da se izvuče iz Sirije i kasnijim komunikacijama 2019. i 2020. godine na istu temu, o neprimjećivanju bilo kakvih znakova radikalizacije optuženog, udaji maćehe nakon pogibije oca optuženog. Iz svega toga bi se takođe moglo zaključiti i to da optuženi u Siriju nije otišao svojom voljom, sa namjerom pridruživanja terorističkim grupama u borbi protiv legalnog režima, da nije želio ratovati i biti dio tamošnjih dešavanja i da se pokušavao vratiti. Prethodni život optuženog, o kome je govorio svjedok Vuković Ibro (da je nakon razvoda roditelja do desete godine živio kod djeda, da je nakon smrti djeda morao otići ocu u Njemačku, da je nakon odlaska oca u Siriju 2013. godine, ostao sa maćehom, a zatim 2014. godine odvođen od strane maćehe u Tursku sa izgovorom da će otac tamo doći da ga vidi, da ga je otac zatim odveo u Siriju, da se nakon pogibije oca maćeha preudala, a on ostao sam), takođe više ide u prilog pomenutih tvrdnji svjedokinje „A“ o dolasku optuženog na prevaru, o nezrelosti, nespremnosti za ratovanjem, nepostojanju želje za to, te da je bio primoran biti na teritoriji pod kontrolom Džebatul Nusre, za koju jedinicu se tamo, prema iskazu svjedokinje, nije ni znalo da je proglašena terorističkom, niti je iko pričao o tome.
24. Kada se uzme u obzir navedeno svjedočenje svjedokinje „A“, kojoj i tužilac potpuno vjeruje i sve svoje tvrdnje zasniva na njenom iskazu, kao i iskaz svjedoka Vuković Ibre, koji takođe ne dovodi u pitanje ni u jednom njegovom dijelu, sasvim očiglednim se ukazuje upitnost postojanja namjere optuženog da postane i bude pripadnik terorističke organizacije Džebatul Nusra Front u toku inkriminisanog perioda, što je bitan element krivičnog djela koje se stavlja na teret optuženom, kao i upitnost umišljaja optuženog u postupanju u okviru terorističke grupe na način i vrijeme opisan u optužnici.

25. U vezi sa pitanjem postojanja umišljaja na strani optuženog za učinjenje djela koje mu je stavljeno na teret, i po ocjeni ovog vijeća, valjalo je imati u vidu i činjenice koje prvostepena presuda apostrofira kao značajne, sa čime se slaže i ovo vijeće, a to je već više puta pomenuta dob optuženog (svega četrnaest godina i 10 mjeseci) u vrijeme kada je sa maćehom otišao u Siriju, činjenica da mu je ubrzo nakon toga otac poginuo, a on ostao sa maćehom koja se zatim preudala za drugog čovjeka, a posebno da je odmah po punoljetstvu, 2018 godine pokušavao naći načina da se vrati u Bosnu i Hercegovinu, te bio spreman da bude izručen iz Turske u Bosnu i Hercegovinu i da se na kraju vratio koristeći svoj legalni pasoš u kome je zabilježeno i vrijeme odlaska i povratka, što je potvrđeno uvidom u pasoš koji je posjedovao prilikom vraćanja u BiH, te zapisnikom Granične policije BiH o lišenju slobode od 22.10.2020 godine.
26. Imajući u vidu sve što je navedeno, neosnovanim se ukazuju i tvrdnje žalbe u vezi sa žalbenim osnovom nepotpuno i pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, a zaključak prvostepenog vijeća da dokazi izvedeni od strane optužbe, po svom sadržaju nemaju potrebnu snagu da bi se na osnovu istih došlo do osuđujuće presude protiv optuženog za učinjenje krivičnog djela Organizovanje terorističke grupe iz člana 202d. stav 2. u vezi sa stavom 1., a sve u vezi sa članom 201. KZ BiH,, te nužnosti postupanja u skladu sa principom *in dubio pro reo* propisanim odredbom člana 3. stav 2. ZKP BiH, se ukazuje osnovanim i utemeljenim na provedenim dokazima. Slijedom toga i odluka o oslobađanju od optužbe za to djelo se ukazuje valjanom i u skladu sa odredbom člana 284. tačka c) ZKP BiH.
27. Kako je iz navedenih razloga žalba Tužilaštva ocjenjena neosnovanom, valjalo je na osnovu odredbe člana 310., u vezi sa članom 313. ZKP BiH istu kao takvu odbiti i pobijanu presudu potvrditi.

ZAPISNIČAR

Pravna savjetnica

Lejla Džaferbegović

PREDSJEDNIK VIJEĆA

SUDIJA

Mirko Božović

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude žalba nije dopuštena.